

Sygn. akt **X Ga 275/15**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach X Wydział Gospodarczy

o.o.1.w składzie:

Przewodniczący SSO Lesław Zieliński – spr.

SSO Katarzyna Żymelka

SSO Małgorzata Korfanty

Protokolant Aleksandra Ciesińska

po rozpoznaniu w dniu **11 grudnia 2015 roku** w Gliwicach

na rozprawie

sprawy z powództwa: **C. (...) S.A. w W.**

przeciwko: **T. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji wniesionej przez powódkę

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 28 sierpnia 2014 roku

sygn. akt II C 382/13

oddala apelację.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymelka

Sygn. akt X Ga 275/15

UZASADNIENIE

Powódka C. (...) w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. M. kwoty 18.698,01 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami procesu ostatecznie tytułem opłat czynszowych za najem zestawu POS – urządzenia do przyjmowania zapłaty przy użyciu kart płatniczych.

Sąd Rejonowy Lublin - Zachód w Lublinie wydał w niniejszej sprawie nakaz zapłaty uwzględniając w całości dochodzone przez powódkę roszczenie.

Pozwany w sprzeciwie podniósł, iż dochodzona przez powódkę należność względem niego była nienależna.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy w Rybniku oddalił powództwo.

Sąd Rejonowy ustalił, że w dniu 1 czerwca 2009 r. strony zawarły umowę serwisową. W dniu 24 listopada 2009 r. strony zawarły umowę najmu telefonu komórkowego. W dniu 30 listopada 2009 r. na podstawie protokołu odbioru kart testowych T. M. otrzymał od C. (...) Spółki Akcyjnej w W. karty V., M., P., A. (...), (...), Kartę Aktywacyjną G. o łącznej wartości 1,23 zł. Pismem z dnia 12 listopada 2012 r. powódka wezwała pozwanego do zapłaty należności objętych żądaniem pozwu z tytułu niezwróconego sprzętu na podstawie umowy serwisowej.

Zdaniem Sądu Rejonowego powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, gdyż powódka nie udowodniła okoliczności związanych z rodzajem powierzzonego pozwanemu sprzętu, jego wartości, obowiązku pozwanego rozliczenia się z powierzonego sprzętu oraz nie rozliczenia się za ten sprzęt.

W apelacji powódka zaskarżyła wyrok w całości zarzucając mu naruszenie przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną ocenę dowodów i wynikające z tego błędy w ustaleniach faktycznych polegające w szczególności na skoncentrowaniu się na analizie samego dokumentu umowy bez uwzględnienia jej załączników i korespondencji prowadzonej między stronami; naruszenie art. 232 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 228 § 1 k.p.c. w zw. z art. 230 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez przyjęcie, że powódka nie wywiązała się z obowiązku udowodnienia istotnych dla rozstrzygnięcia sporu okoliczności podnoszonych w sprawie bez oceny znaczenia dowodów i stwierdzenie, że pozwanego nie dotyczą żadne obowiązki dowodzenia; naruszenie art. 316 k.p.c. poprzez nie branie pod uwagę wszystkich okoliczności płynących z treści dowodów podczas rozstrzygania sporu.

Wobec powyższego powódka wniosła o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaoferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I Instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Uwzględniając powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ponowne przytaczanie argumentów uzasadniających to stanowisko, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uznania zasadności zarzutów apelacji, w szczególności dotyczących naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 k.p.c.

Należy wskazać, że Sądowi I instancji można zarzucić naruszenie przepisu art. 233 k.p.c. wykazując, że Sąd wyciąga wnioski wbrew treści dowodu z naruszeniem zasad logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Tylko takie uchybienia mogą być przeciwstawione uprawnieniu Sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Za

niewystarczające należy uznać samo przekonanie strony o innej niż przyjął Sąd wadze poszczególnych dowodów i ich ocenie – odmiennej niż ocena Sądu (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 1998 r., sygn. akt III CKN 4/98; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa 698/13).

Ocena sądu ma być oparta na wszechstronnym rozważeniu zebranego materiału. Taka ocena obejmuje kolejno jego uporządkowanie, odniesienie się do przeprowadzonych dowodów i w konsekwencji wskazanie, które z faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy zaistniały bądź nie zaistniały. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd Okręgowy uznał, iż Sąd

I instancji postąpił prawidłowo i wypełnił wszystkie wskazane wymogi związane ze wszechstronnym rozważeniem materiału dowodowego.

Powódka nie udowodniła, że zaistniały jakiekolwiek z naruszeń związanych z dokonaną oceną dowodów. Jedynie na podstawie niczym nie popartych twierdzeń nie sposób uznać, że zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. był zasadny. W przypadku zarzutu naruszenia zasady swobody w ocenie materiału dowodowego musi być wskazane to w jakim zakresie i czego owo naruszenie dotyczyło. Sama polemika z logicznym tokiem rozumowania Sądu

I instancji, który na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wywiódł inne wnioski w sprawie niż spodziewane przez powódkę, nie uzasadnia powoływania się na naruszenie wskazanych w apelacji przepisów prawa.

Należy wskazać, że postępowanie dowodowe było prowadzone przez Wydział Cywilny Sądu Rejonowego w Rybniku, mimo udziału przedsiębiorców w sporze. Jednakże biorąc pod uwagę obowiązujące przepisy, powyższy fakt nie stanowił uchybienia, które powinno skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku. Przeciwnie analiza sprawy doprowadziła do wniosku, że Wydział Cywilny Sądu I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe stosując większe rygory dla stron w ramach swobody dowodowej niż stosowane przez Wydział Gospodarczy.

Sąd Okręgowy podzielił pogląd, iż powódka nie udźwignęła ciężaru obowiązku dowodowego, który na niej spoczywał z mocy prawa, na zasadzie wyrażonej w przepisie art. 6 k.c. W myśl wskazanego przepisu ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. To powódka formułowała w pozwie żądanie zapłaty, zatem to ona powinna była udowodnić, że żądanie to jest zasadne. Powódka nie sprostала jednak temu obowiązkowi.

Powódka częściowo zgodziła się z powyższym stanowiskiem, mimo treści apelacji, albowiem do apelacji dołączyła plik około stu następnych dokumentów. Zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego należy stwierdzić, że takie postępowanie wskazuje na to, że wbrew ciążącemu na powódce obowiązkowi powódka w toku procesu nie przedstawiła wystarczających dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wymagał uzupełnienia.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu

I Instancji apelację, na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

SSO Małgorzata Korfanty SSO Lesław Zieliński SSO Katarzyna Żymelka